

Lénin lia đời. Một thành phố tưởng niệm ông tổ cộng sản của họ, nên phố phường sửa sang thật mỹ lệ.

Lyly thăm tiếc mình đến đây vào ban đêm, không thấy rõ lâu đài phố sá. Nàng nghĩ, tối nay nếu ghé lại phố này, sáng mai nếu không có trở ngại, nàng sẽ đi bát phố một lần cho biết.

Chẳng dè xe chạy không ngừng, chẳng mấy chốc bỏ xa phố phường Leningrad. Người tài xế vận nhạc nhỏ. Từ lúc rời Phần Lan đến giờ ông ta chẳng hề lên tiếng với Lyly. Ông ta có sắc mặt thật trầm lặng. Trông ông ta giống như bức tượng gỗ hiu hắt, không biết nói, không biết cười, chớ không phải lạnh lùng đáng sợ, hay đáng ghét.

Lyly chợt nhớ đến lần đầu viếng Trung Hoa lục địa, thuở Trung cộng bắt đầu mở cửa cho dân du lịch, đầu đầu nàng cũng thấy những gương mặt buồn và lạnh của dân chúng. Sắc mặt ấy hôm nay nàng nhìn thấy nơi người tài xế và ngay cả những thợ rừng ngồi trên xe ban chiều.

Quả thật chủ nghĩa cộng sản đã làm biến mất nụ cười và nét hồn nhiên của con người. Điều này nàng có nhận xét rõ ràng lắm. Từ khi Đặng Tiểu Bình cho dân chúng thở chút ít không khí tự do, trong những lần viếng Trung Hoa sau này Lyly thấy người và cảnh nước Tàu thay đổi hẳn. Phố phường có vẻ rộn rã vui nhộn hơn, ngay cả gương mặt héo hon của các cụ già đã biến mất vẻ lạnh lùng hắt hiu thuở trước. Dân chúng ngày nay đã tìm lại được nụ cười sau ba mươi năm bị nhà cầm quyền tước đoạt.

Thật là một điều đáng thương cho một dân tộc mấy nghìn năm hưởng cái đạo lý Khổng Mạnh, lấy nụ cười làm căn bản! Nụ cười biểu hiệu cho lễ nghĩa, xã giao, và tình yêu đã bị Mác Xít hủy diệt, giờ đây dân Trung Hoa mới tìm lại được.

Người dân Nga cũng một hoàn cảnh đáng thương đó, và

còn biết bao nhiêu quốc gia trên thế giới lâm vào hoàn cảnh bi thương đó, trong đó Việt Nam mền yêu, không biết ngày nào tìm lại được nụ cười?

Dạ bùi ngủi, tâm tư da diết, Lyly tựa đầu nơi thành cửa, mắt nhắm lại nhưng không ngủ, tai lắng nghe tiếng nhạc từ máy phát thanh trong vang vang một điệu nhạc êm êm, buồn buồn.

Nhạc cổ điển Nga Lyly rất ưa thích. Nhạc gợi tâm trí nàng hình ảnh nước Nga xa xưa, thời hoàng tộc thơ mộng lãng mạng...

“Két”, tiếng thảng của xe, dù người tài xế cố giữ âm thanh không cho vang lên, giữa đêm trường vẫn nghe lồng lộng, Lyly chờn vờn mở mắt ra...

Trời có lẽ khuya lắm rồi, song nhắm vào mùa hè, Lyly trông rõ mồn một cảnh vật đó đây...Xe đang dừng trước một sân một căn nhà nhỏ, chung quanh có vườn bao bọc. Hình như phía sau là sông, sương mù giăng giăng trên mặt nước, không trông rõ bến bờ.

Người tài xế mở cửa xe cho nàng xuống, hướng dẫn nàng tới cửa và gõ “cọc cọc” “cọc cọc” :cọc”, năm tiếng rời rạc như mật hiệu. Tức thì trong nhà có người đàn bà lộ mặt ra, gật gật đầu với người tài xế, rồi kéo Lyly vào nhà, khóa cửa lại, trong khi người tài xế trở ra xe rồi máy vọt đi. Cả hai không trao đổi một lời!

Bấy giờ chủ nhà mới rí nhỏ vào tai LYly:

- Giờ này hãy còn khuya, tôi đưa cô đến phòng ngủ.

Lyly mỉm cười, theo chân người đàn bà không hỏi lời thôi. Nàng đã quen với nghề và những nhân vật ít nói trên xứ này nên cũng trở thành người câm như họ.

Đưa nàng đến một phòng nhỏ, bên trong ngoài cái giường còn có bàn ghế đồ đạc chật ních. Trước khi rút kui, chủ nhà nói thêm một câu:

- Toilette bên cạnh.

Lyly lại mỉm cười, khẽ nói:

- Sbasibo (cám ơn).

Từ khi rời Phần Lan tới giờ, có lẽ đó là tiếng Nga đầu tiên Lyly mở miệng nói. Người đàn bà bước đi, cửa phòng khép lại. Đôi mí mắt Lyly chùng như sụp xuống. Nàng leo lên giường, chui vào chăn, ngủ say như chết.

Sáng hôm sau giật mình mở mắt ra, bị tia nắng từ khe cửa sổ chiếu vào, Lyly mới biết ngoài trời đã trưa lắm, song trong nhà thật tĩnh. Có lẽ chủ nhà giữ triệt để yên lặng cho nàng ngủ.

Nàng đứng lên se se mở cửa sổ nhìn cảnh vật bên ngoài... Quả đúng như nàng nhận xét tối qua, nhà nằm bên cạnh giòng sông không to lắm, mặt nước thật lặng, không khác gì mặt hồ không có giòng nước luân lưu, cũng không thấy thuyền bè.

Vườn cũng không to, lơ thơ vài cây táo, nhìn rõ mái nhà hàng xóm. Nhưng đó đây thật vắng, chẳng lai vãng bóng người. Có lẽ giờ này công nhân thợ thuyền đều còn tập trung trong các hãng xưởng. Khu này có vẻ là chỗ ở của cán bộ công nhân ở ngoại ô, hơn là trại rẫy nông dân, dù cảnh miền quê.

Đang quan sát cảnh vật, thỉnh linh Lyly nghe tiếng động thật khẽ phía sau. Nàng quay đầu nhìn lại, thấy chủ nhà hé cửa nhìn vào. Thấy nàng đã thức, bà ta nói:

- A, mời cô ra ngoài ăn trưa. Tôi chờ cô.

Sau câu nói người ấy quay lưng bước đi. Tuy thái độ có hơi lạnh lùng, song giọng nói thật êm nhu, nhất là gương mặt bà vừa đẹp vừa khả ái và mặc dù trong lớp y phục tầm thường,

dung nghi của bà biểu lộ một người trí thức, quý phái. Bà còn trẻ lắm, chắc vào khoảng 30, có tóc đen, mắt đen, vẻ đẹp của dân miền Trung Đông. Có thể bà gốc dân Do Thái!

Sau đệ nhị thế chiến, người Do Thái trốn Đức Quốc Xã còn kẹt ở Nga rất nhiều. Trong chế độ cộng sản họ bị bạc đãi. Do đó những cuộc nổi dậy trên xứ này phần đông là người gốc Do Thái và đương nhiên họ cũng là thành phần hoạt động cho cơ quan tình báo Mỹ tại Nga.

Vì nàng chỉ có bộ y phục mặc trong người, tối đêm qua vẫn ăn mặc như thế lên giường ngủ, nên bây giờ cũng chẳng có gì để thay. Nàng vào phòng tắm lau rửa, vừa nghỉ ngơi vẫn vợ, lúc bước ra ngoài chủ nhà đón nàng với nụ cười he hé trên môi. Nàng cũng mỉm cười đáp lễ và ngồi xuống ghế, sau khi nói cám ơn.

Bàn ăn có bốn ghế, nằm một góc trong phòng khách. Bàn ghế đồ đạc bày biện trong nhà tuy ngăn nắp sạch sẽ, nhưng sánh với nhà của dân Thụy Sĩ hay các quốc gia tự do Tây Âu, quả thật nhà này thua kém mọi mặt.

Bữa ăn thật đơn giản. Món súp khoai nấu với thịt ba rọi, ăn với bánh mì. Có thêm đĩa trứng luộc và đĩa salade. Cứ nhìn phong cách chủ nhà thuộc vào hàng trí thức thượng lưu, nhưng đời sống thanh đạm từ miếng ăn chốn ở.

Hai người ngồi đối diện nơi bàn ăn, nhưng không chuyện trò. Chủ nhà chỉ mở miệng mời Lyly khi vào bàn, tuyệt nhiên không nói thêm lời nào. Đương nhiên chủ không hỏi han trò chuyện với khách, thì khách cũng chẳng thể mở lời.

Lối tiếp đãi của người này thật lạnh, khắc hẳn với hai vợ chồng người Phần Lan. Cũng may, đôi mắt đẹp của bà ta thỉnh thoảng nhìn Lyly bằng một cái nhìn thật ưu ái. Đôi mắt ấy như muốn nói, muốn tâm sự với nàng rất nhiều, mà có lẽ trong chế

độ này tiếng nói không thể tự do thoát ra ngoài môi miệng, nên lời nói chỉ phát hiện lên mắt.

Bữa ăn tàn, chủ nhà đứng lên dọn dẹp, bỗng nói:

- Cô đẹp quá! Sao cô lại...

Câu nói bỏ dở chừng, y như thấy mình lỡ lời, người ấy hấp tấp mang các thứ bước đi. Tuy thắc mắc về câu nói và thái độ của chủ nhà, Lyly vẫn trầm tĩnh ngồi yên nơi bàn, nghĩ thầm:

- Viên steward của Swissair cũng nói một câu tương tự như thế. Có lẽ người này cũng như hắn, thấy nàng trẻ đẹp mà chọn nghề nguy hiểm nên buột miệng nói thế.

Nàng mỉm cười một mình. Tự nhủ:

"Những người này cùng một nghề với ta, vậy mà họ cứ tiếc thương ta chọn nghề nguy hiểm. Thật tức cười!"

Nàng lại mỉm cười. Nụ cười lần này là nụ cười chế nhạo thiên hạ, vì nàng nghĩ mình là kẻ thích phiêu lưu mạo hiểm, thích đùa giỡn với tử thần.

Sự thật có những việc đáng sợ hơn cái chết mà Lyly không tưởng tượng được mình sẽ gặp trong chuyến đi này. Việc ấy bắt đầu như vậy...

Đang lúc nàng ngồi trầm tư trên ghế, nữ chủ từ nhà bếp trở ra trên tay cầm cái kéo và tấm khăn trắng. Bà kéo ghế ngồi sau Lyly và choàng khăn lên vai nàng. Lyly giật mình, song chưa kịp mở miệng hỏi bà muốn làm gì, thì người ấy đã lên tiếng:

- Xin lỗi!

Cùng lúc với tiếng xin lỗi, tay kéo của bà đã xốt một mớ tóc dài óng ả của Lyly quăng xuống đất.

Vừa ngạc nhiên, vừa kinh hoàng, Lyly vừa đứng lên tránh nhất kéo thứ hai của bà ta, đôi mày cau lại, nàng nói giọng thật

nặng:

- Bà làm gì vậy? Sao lại cắt tóc tôi?

Người đàn bà ngạc nhiên, trở mắt hỏi lại:

- Tôi tưởng cô phải biết điều này?

- Điều gì, thưa bà?

- Tôi phải cắt tóc cô.

- Vì sao?

- Tôi được lệnh làm thế. Tôi thiết tưởng cô phải biết và đã ưng thuận.

Lyly trầm mặt nghĩ ngợi...

Chef nàng không nói rõ nàng phải làm gì trên xứ này? Mà CIA cho tới giờ vẫn chưa giải thích rõ ràng nàng phải làm gì? Nàng chỉ biết là sẽ nhận lệnh từng giai đoạn. Nhưng tại sao nàng bị cắt tóc? Thật lạ lùng!

Nàng vốn thông minh, nhưng suy nghĩ một lúc vẫn không tìm ra nguyên nhân vì sao phải xén bỏ sợi tóc dài của mình? Người đàn bà nhỏ nhẹ nói:

- Nếu cô đồng ý để tôi tiếp tục làm phận sự, xin vui lòng ngồi xuống ghế.

Không thể chống đối, Lyly đành phải ngồi xuống, vì nàng cũng như người đàn bà, nàng phải vâng theo lệnh.

Trong nháy mắt, mớ tóc dài gọn sóng đại dương của nàng đã là mớ tóc vụn vung vẩy dưới nền nhà. Lyly càng nhìn càng xót xa tiếc rẻ, trong bụng có hơi giận, mà không biết giận Chef, giận CIA, hay giận người đàn bà này?

Tóc cắt xong chủ nhà trao gương cho nàng soi. Lyly có cảm tưởng như mặt đối khác và xấu đi.

Thật ra có một thời gian nàng để tóc ngắn. Nhưng quả thật chưa bao giờ nàng thấy một kiểu tóc quê mùa như mái tóc nàng hiện tại. Có lẽ vì người này không là thợ chuyên môn!

Lòng buồn bực, Lyly không muốn soi gương lâu, nàng trả gương lại cho chủ nhà với thái độ gằn như hờn lầy. Chủ nhà dường như đoán được tâm trạng của nàng, bà lẳng lặng bỏ đi vào bếp, thỉnh thoảng chạy ra ngó như trông ngóng ai?

Lyly ngồi yên lặng nơi chiếc ghế bành trong phòng khách không biết làm gì cho với phiên muộn. Mắt nàng vô tình dừng lại nơi kệ sách, nàng bỗng tò mò muốn biết chủ nhân nhà này thuộc thành phần nào, nên đi tới lấy sách mở ra xem thử.

Bấy giờ nàng mới rõ tủ sách này hầu hết là sách Y học của nhiều tác giả khác nhau. Sách Nga chiếm đa số, rồi đến Đức, Hung, Tiệp, Ba Lan... Có cả sách Mỹ và sách giải phẫu sắc đẹp của người Nhật nữa.

Trong số những tác giả người Nga, có một bác sĩ chuyên khoa giải phẫu rất nổi tiếng, vừa là bác học về hóa học, mà nàng nghe nói rất nhiều. Chỉ vì ông ta chế được một thứ thuốc giúp cho năng lực con người mạnh gấp ba bình thường. Nhờ đó mà các tay tranh thủ thể thao Nga chiếm giải để dành trong các kỳ Thế Vận Hội.

Xem ảnh trên bìa sách, thấy ông ta hầy còn trẻ lắm, gương mặt hoàn toàn không giống người Nga. Dân Nga có ba sắc dân, giống da trắng thường tóc vàng, mắt xanh, gương mặt nhiều điểm giống dân Bắc Âu như Phần Lan, Thụy Điển, Na Uy. Giống lai Trung Đông, giống lai Tàu và Mông Cổ. Lyly có nhận xét nhà bác học Y khoa này là người Do Thái.

Mãi mê đọc sách, Lyly không lưu ý nữ chủ chạy ra chạy vào tỏ vẻ vô cùng sốt ruột chờ đợi ai đó. Thời gian cứ thế trôi qua, bữa ăn chiều lại tới. Lyly và nữ chủ nhân vừa ăn xong chưa kịp

đứng lên dọn dẹp, thỉnh linh nghe tiếng xe thẳng gấp ngoài sân. Người đàn bà mừng rỡ hé cửa nhìn ra. Chùng như nhận diện người đến là ai, bà ta mới mở cửa.

Hai người đàn ông mặc áo trắng len vào, một người còn trẻ trên dưới 25, một người trung niên. Và vừa khi thấy mặt người trung niên rồi Lyly vô cùng sửng sốt, vì ông chính là nhà bác học nổi tiếng mà nàng mới nhìn ảnh.

Vào đến nhà, câu hỏi đầu tiên của ông như vậy:

- Em đã chuẩn bị cho nàng ấy xong chưa? Anh không thể rời nhà thương sớm hơn dự định. Bây giờ thời gian cấp bách lắm rồi, chúng ta phải bắt tay vào việc ngay mới kịp.

Sau câu nói ông mới trông thấy Lyly đứng một góc trong phòng khách, ông vội vàng bước tới bắt tay nàng, cùng lúc người đàn bà lên tiếng giới thiệu:

- Đây là bác sĩ Wladimir, chồng tôi. Và đây là bác sĩ Solschenizyn.

Như vậy người trẻ cũng là một bác sĩ. Ông ta đứng xa chào nàng với nụ cười khả ái, chớ không tới bắt tay. sau lời giới thiệu, người đàn bà đưa mắt nhìn chồng như ngầm bảo theo bà vào phòng trong có điều riêng muốn nói. Người chồng hiểu ý bước theo vợ. Lyly không hiểu họ bàn bạc gì với nhau, song nàng đoán là họ nói về nàng, mà không muốn nàng nghe.

Họ trở ra ngay khi Lyly và bác sĩ trẻ Solschenizyn trao đổi nhau vài câu về thời tiết. Nữ chủ trở ra trên tay có cầm một tách nước. Bà ta trao cho Lyly và nói:

- Cô uống tách trà này.

Được chủ nhà mời uống trà sau bữa ăn không là điều đáng ngạc nhiên. Nhưng trong phòng hiện diện vừa khách vừa chủ là bốn người, mà chỉ nàng được mời, khiến Lyly nhận tách trà

mà trong lòng nghi ngờ có điều bất thường. Bác sĩ Wladimir đoán biết tâm trạng nàng, nên nhỏ nhẹ nói:

- Tách trà này chỉ đặc biệt mời cô vì chúng tôi muốn cô ngủ ngon đêm nay, chớ không có mục đích nào khác. Xin cô tin tưởng nơi chúng tôi.

Linh tính như có điều trầm trọng gì xảy ra cho mình sau khi uống chén trà, song câu nói của bác sĩ Wladimir dù không là lệnh, mà gần như bắt buộc Lyly phải uống.

Nàng nâng tách lên, vừa nghĩ:

- Họ là đồng bọn, lẽ nào cho ta uống thuốc độc hay sao? Ta đừng để họ làm tưởng ta là kẻ hèn nhát mà lại chọn cái nghề mạo hiểm này.

Cùng với ý nghĩ, nàng ực một hơi. Giọt nước cuối cùng vừa vào cổ họng Lyly cảm thấy đầu óc mơ hồ, tay chân xuội đơ, rồi hình như những người này khiêng nàng đi. Lyly cố mở mắt xem họ khiêng nàng đi đâu và làm gì, nhưng đôi mi như nặng chịch, không nhướng lên được. Nàng muốn vùng dậy, muốn chống đối, nhưng hoàn toàn tê dại như người bệnh liệt lâu ngày, không nhúc nhích được, dù là một tiếng nói cũng khó thể phát ra. Nàng hoàn toàn không còn biết gì nữa.

Không rõ thời gian bao lâu? Bao nhiêu giờ? Bao nhiêu ngày? Khi lấy lại tri giác Lyly nghe trong mình rất kỳ lạ, từ đầu đến chân y như đeo đá. Nàng mở mắt ra một cách khó khăn, nhưng khi nhìn thấy được cảnh tượng trước mắt, Lyly thét lên một tiếng kinh hoàng.

Hai chân nàng bị bó trong lớp bột thạch cao dày kịt, y như kẻ bị gãy chân. Và nơi nàng nằm rõ ràng là căn phòng ở nhà

thương! Vì sao? Nàng bị tai nạn lúc nào? Chẳng lẽ nhân viên CIA đã gây tai nạn trong lúc nàng ngủ mê?

Cùng với câu hỏi trong đầu, hai tay nàng quờ quạng lên mặt... Đầu cổ mặt mày nàng cũng đều bị băng bó! Lyly thét lên một tiếng thứ hai rồi bất tỉnh.

Nàng lấy lại tri giác lần này bởi tiếng gọi của một người bên tai:

- Madame Tschechow! Madame Tschechow! Có điều chi khiến Madame kinh tâm?

Madame Tschechow? Ai gọi ai bên tai nàng một cái tên kỳ lạ?

- Madame Tschechow! Tỉnh dậy Madame Tschechow!

Lần này người gọi đập nhẹ lên cách tay nàng. Rõ ràng người ấy muốn gọi nàng. Nhưng tại sao với cái tên Tschechow? Lyly mở mắt ra..

Chỗ nàng nằm vẫn là gian phòng lúc nãy. Có điều lần này có người, một cô gái, hay đúng ra là một cô Y tá người Nga. Thấy nàng mở mắt, cô ta mỉm cười nói:

- Chắc Madame lại thấy ác mộng nên mới kinh tâm thế ấy?

- Vì sao tôi lại nằm đây?

- Câu hỏi này của Madame hỏi nhiều lần rồi. Sau lần bị tai nạn Madame đã mất trí nhớ. Nhưng hôm nay bác sĩ cho phép Madame về nhà. Chiều nay chồng Madame sẽ đến đón. Tôi tin chắc Madame sẽ tìm lại trí nhớ từ từ.

Nghe nhắc đến tai nạn, Lyly mới nhớ đến mặt mũi và đôi chân băng bó của mình. Nàng hỏi bằng giọng thất thanh:

- Tôi bị tai nạn? Vì sao tôi bị tai nạn?

Cô Y tá cười: